

UZASADNIENIE

Oskarżona M. D. w dniu 19 czerwca 2018 roku w C. przy ul. (...) zawarła z firmą (...) S.A, ul. (...), (...)-(...) W. umowę pożyczki o nr (...) na kwotę 8000 złotych netto, spłacaną w 60 tygodniowych ratach po 224,60 złotych. Umowa, zgodnie z procedurami (...) S.A została zawarta w miejscu zamieszkania oskarżonej na podstawie dowodu osobistego oraz uzupełnionego wniosku o pożyczkę, zawierającego oświadczenie o dochodach. Do umowy otrzymała harmonogram spłaty pożyczki. We wniosku o pożyczkę podała, że jej miesięczny dochód wynosi łącznie 2700 złotych, w tym jej wydatki wynoszą 300 złotych. Oskarżona nie spłacała choćby w części jakiegokolwiek z rat oraz unikała kontaktu z przedstawicielem firmy wobec czego (...) S.A z dniem 30 października 2018 roku wypowiedział oskarżonej umowę pożyczki, a następnie podjął wszelkie czynności mające na celu wyegzekwowanie należnej kwoty m.in. wszczął postępowanie windykacyjne w ramach którego wzywał oskarżoną (listownie) do zapłaty oraz próbował telefonicznie kontaktować się z oskarżoną, co jednak nie przyniosło żadnego skutku w postaci zapłaty części należności wynikających z umowy pożyczki.

Wobec powyższego spółka (...) S.A złożyła zawiadomienie o popełnieniu przez M. D. przestępstwa z art. 286 § 1 kk na szkodę firmy.

W dniu 29 marca 2019 roku oskarżona przesłała potwierdzenie transakcji z której wynika, że zapłaciła ona łącznie na rzecz P. Polska 12 420,04 złotych. P. Polska potwierdził, że M. D. na dzień 02.04.2019r. uregulowała należności wobec spółki.

dowód: zawiadomienie o przestępstwie k-1, kserokopie umowy o pożyczkę k-2, kserokopia wniosku o pożyczkę k-3-4, harmonogram spłaty pożyczki k-5, zeznania świadka M. B. k. 11-12, potwierdzenie transakcji k-53-55, potwierdzeńek-57.

Oskarżona nie była uprzednio karana.

dowód: dane o karalności k. 19

Oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i korzystając z przysługującego jej prawa, złożyła wyjaśnienia. Wyjaśniła, że dnia 19 czerwca 2018 roku zawarła umowę pożyczki ze spółką (...) S.A, na kwotę 8000 złotych netto, mając świadomość braku możliwości jej spłaty. Ponadto wyjaśniła, że świadomie i celowo wprowadziła pracownika (...) S.A, co do wysokości uzyskanych dochodów, aby uzyskać wspomnianą pożyczkę, natomiast powodem jej działania była choroba córki i związana z tym konieczność szerokiej diagnostyki, która wiąże się z wysokimi kosztami leczenia. Oskarżona stwierdziła, że z uwagi na własne problemy zdrowotne, nie posiadała środków, mogących pokryć leczenie córki, natomiast córka z uwagi na chorobę, również nie mogła podjąć zatrudnienia. Oskarżona wyjaśniła, że żałuje swojego postępowania oraz zobowiązuje się do naprawienia szkody.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, albowiem były one spójne, logiczne i konsekwentne oraz znalazły potwierdzenie w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa wraz z dołączonymi do niego załącznikami, w zeznaniach świadka M. B.. Należy jednak zaznaczyć, że przyznanie się do oskarżonej do popełnienia przestępstwa oszustwa nie oznacza, że relacja oskarżonej jest zawsze wiarygodna. Odróżnić należy kwestię oceny wiarygodności dowodu jako etapu poprzedzającego rekonstrukcję stanu faktycznego od materii oceny prawnej zrekonstruowanego stanu faktycznego który następnie jest objęty subsumcją pod określony przepis ustawy karnej.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. B., ponieważ korelowały one z wyjaśnieniami oskarżonej, jak również znajdowały odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w umowie pożyczki zawartej między oskarżoną, a spółką (...) S.A.

Sąd ocenił jako wiarygodne również pozostałe zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, ponieważ zostały one sporządzone prawidłowo i przez uprawnione do tego podmioty, a przy tym nie nosiły śladów mechanicznych uszkodzeń ani też śladów świadczących o próbie niedozwolonej ingerencji w ich treść.

Sąd zważył, co następuje,

Nie ulega wątpliwości, że M. D., swoim zachowaniem wyczerpała zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk., przy czym Sąd zakwalifikował jej zachowanie, jako wypadek mniejszej wagi, uregulowany w art. 286 § 3 kk.

Zgodnie z dyspozycją art. 286 § 1 kk, odpowiedzialności karnej nim przewidzianej podlega każdy, kto działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Analizując znamiona czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk, w szczególności czynność wykonawczą, warto podkreślić, że przez oszukańcze wprowadzenie w błąd należy rozumieć każde, dowolne działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem. Czynność polegająca na wprowadzeniu w błąd może nastąpić przy wykorzystaniu różnorodnych sposobów i metod, które doprowadzą do powstania rozbieżności między świadomością osoby rozporządzającej mieniem a rzeczywistym stanem rzeczy. Polega ono również na wytworzeniu przez sprawcę u osoby podejmującej decyzję o rozporządzeniu mieniem mylnego obrazu rzeczywistości (zob. wyrok SN z dnia 10 marca 2004 r., II KK 381/03 – OSNwSK z 2004 r., nr 1 poz.523). Z kolei wyzyskanie błędu polega na tym, że sprawca wie, iż pokrzywdzony posiada mylne informacje warunkujące rozporządzenie mieniem i z tego błędu pokrzywdzonego świadomie i celowo korzysta. Natomiast niezdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania oznacza, iż pokrzywdzony znajduje się w takim stanie – z reguły psychicznym – który uniemożliwia mu należyte zrozumienie i pojęcie sensu podejmowanych działań. W najprostszym ujęciu można to określić mianem nieporadności.

Przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 kk jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Zachowanie sprawcy jest ukierunkowane na osiągnięcie korzyści majątkowej, która stanowi cel działania; może ono polegać na zwiększeniu aktywów lub zmniejszeniu pasywów. Pod pojęciem korzyści majątkowej można rozumieć także aktualne lub przyszłe przysporzenie mienia, spodziewane korzyści majątkowe, ogólne polepszenie sytuacji majątkowej (zob. wyrok SN z dnia 30 sierpnia 2000 r., V KKN 267/00, OSNKW z 2000 r., nr 9-10, poz. 85). Przestępny cel sprawca oszustwa osiąga dzięki doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd lub wyzyskania błędu. Tym niekorzystnym rozporządzeniem mieniem może być każda czynność o charakterze dyspozycji majątkowej, odnosząca się do ogółu praw i zobowiązań majątkowych, która skutkuje ogólnym pogorszeniem sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, w tym, zmniejszeniem szans na zaspokojenie roszczeń w przyszłości (zob. postanowienie SN z dnia 03 kwietnia 2012 r., V KK 451/11).

Czyn zabroniony z art. 286 § 1 kk należy do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych, ponieważ ustawa wymaga, aby działanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma wynik jego zachowania, przez co wyklucza się możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu, tzn. sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa.

Ustawodawca w przepisie art. 286 § 3 kk tworzy uprzywilejowany typ oszustwa, polegający na przyjęciu, że działanie sprawcy należy potraktować jak tzw. wypadek mniejszej wagi. Zgodnie z orzecznictwem przy ocenie, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi w danej sprawie, należy brać pod uwagę przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, kładąc akcent na te elementy, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Wypadek mniejszej wagi jest to bowiem uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzująca się

przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1996 roku, sygn.akt V KKN 79/96). Przy ocenie znamienia wypadku mniejszej wagi decydują przede wszystkim okoliczności związane z przedmiotem ochrony i stroną przedmiotową czynu, a więc głównie wysokość wyrządzonej w mieniu szkody, a także okoliczności popełnienia czynu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 1980 roku, sygn. akt V KRN 338/80). O ocenie czynu jako wypadku mniejszej wagi decydują bowiem elementy składające się na ocenę stopnia jego społecznej szkodliwości, Wypadek mniejszej wagi charakteryzuje się stopniem społecznej szkodliwości zmniejszonym w stosunku do typu podstawowego.

Oskarżyciel publiczny złożył w tej sprawie wnioski o warunkowe umorzenie postępowania karnego.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego. Mając na względzie okoliczności sprawy i zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że odpowiednią reakcją na przestępstwo popełnione przez oskarżoną będzie zastosowanie wobec niej instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Zgodnie z przepisem art. 66 § 1 kk warunkowe umorzenie postępowania karnego może nastąpić, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Ponadto, zgodnie z art. 66 § 2 kk warunkiem obligatoryjnym dla możliwości zastosowania dobrodziejstwa warunkowego umorzenia jest zagrożenie przestępstwa karą pozbawienia wolności w wymiarze nie większym niż 5 lat.

W ocenie Sądu, okoliczności popełnienia przez oskarżoną przestępstwa nie budzą żadnych wątpliwości. Oskarżona miała pełną świadomość bezprawności swojego zachowania, lecz w żaden sposób nie powstrzymało to ją od naruszenia porządku prawnego. Mając na względzie zdolność oskarżonej do dokonania właściwej oceny, w szczególności jej wiek, wykształcenie, świadomość społeczną oraz przede wszystkim pobudki i motywy działania, zachowanie jej uznać należy za zawinione, przy czym wina ta nie była znaczna. Mając na uwadze zarówno stronę przedmiotową jak i podmiotową czynu, m.in rodzaj naruszonego dobra, tj. mienie oraz okoliczności popełnienia przestępstwa, jak również fakt, że oskarżona nie była dotychczas karana, że naprawiła szkodę Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości nie był znaczny. Sąd przyjął, że zachowanie oskarżonej było działaniem incydentalnym i nie zachodzą żadne inne przesłanki, które mogłyby uzasadniać podejrzenie, że oskarżona ponownie naruszy porządek prawny. Zdaniem Sądu po stronie oskarżonego istnieje zatem pozytywna prognoza kryminologiczna, wobec czego, warunkowe umorzenie postępowania stanowiło jedyne słuszne rozstrzygnięcie.

Na mocy art. 67 § 1 kk Sąd ustalił okres próby na okres 2 lat, przyjmując, że okres ten jest wystarczający, aby zweryfikować zasadność i słuszność zastosowania wobec M. D. warunkowego umorzenia postępowania oraz przyjętej wobec niej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Ponadto pozwoli oskarżonej przeanalizować swoje zachowanie i w przyszłości zapobiec mu. Sąd pragnie zaznaczyć, że zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania, stanowi niejako przywilej, a nieskorzystanie z otrzymanej szansy doprowadzi do wznowienia niniejszego – warunkowo umorzono – postępowania i skazania oskarżonej za zarzucone jej czyny na zasadach ogólnych.

Biorąc pod uwagę treść rozstrzygnięcia oraz właściwości osobiste i majątkowej oskarżonej, Sąd na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązał oskarżoną do zapłaty świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwoty 200 zł, albowiem środek ten wzmocni oddziaływanie prewencyjne i wychowawcze względem oskarżonej. Wysokość zaś świadczenia mieści się w granicach zakreślonych przepisami prawa, jak również nie przekracza możliwości finansowych. W zakresie orzeczenia świadczenia pieniężnego na podstawie art. 67 § 3 kk, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04 grudnia 2003 r., sygn. akt WA 55/13, wskazał, że „w wypadku orzeczenia na podstawie art. 67 § 3 k.k. świadczenia pieniężnego wymienionego w art. 39 pkt 7 k.k., sąd nie wyznacza w żadnej formie terminu jego spełnienia, albowiem wykonanie wyroku w tej części następuje po jego uprawomocnieniu się, w sposób określony w art. 196 § 1 k.k.w.

Sąd nie zobowiązał oskarżonej do naprawienia szkody tak jak chciał tego prokurator , ponieważ szkoda została naprawiona przez nią w całości łącznie z odsetkami.

Mając na względzie sytuacją osobistą oskarżonej, kierując się względami słuszności, a także biorąc pod uwagę orzeczenie świadczenia pieniężnego, Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżoną od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i wydatkami obciążył Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć :

- PR C.